

Bir Düş Yakası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2018

Günlerin sancılı kıyamında, izleklerin suretinden yansıyan iç burkan tüm tahakkümü vasıf edindiğim belki de fitratımın sarkacında ayrı düştüğüm bir kelam kadar anlaşılmaz mıyım yoksa...

Bir düş yakası izdivacın gümbürtülü hezeyanı kadar ayrı düştüğüm isimsiz bir yolun son yolcusuyum, belki de hali hazırda bir yakadan diğerine erişme dürtüsü ile kapıldığı düş kırımı eşsiz imgeler kadar sahtekâr bir var oluş mu?

Dünden mütevellitmişçesine sancılandığım her esrikli anıyı mabet bilip de töhmet altında kalmak kadar ıstırap verici.

Gömülü bir sarnıç yetmedi gömdüklerim o da yetmedi; gömüldüğüm en derini yer katmanının. Ölmeden öldürdüğüm kim varsa ya da öldüğüme kani olan düş baz yorgunluklarım kadar sitemkar ve her nasılsa muaf tutulduğum bir suretin hangi kırık parçasıysam...

Tekil sağanaklar kadar ıssız bir belde. Varsıl gölgelere kapıldığım bir ümmet kadar haricinde kıyama durduğum.

Kurulu bir saatin çalmayan hangi saati ise ölüm bellediğim.

Kurulu bir düzeneğin en aykırı ahalisi kadar pervazdaki bir izleğe rast gelip de görünmediğime kani olduğum ne çok yanığı.

İskaladığım mı hedef tahtası addedilen bir gölgelik mi?

Reşit olan hangi soruyu eşleştirebilirim ki bilmediğim bir cevaba veryansın edip de bilinmeze tekabül eden onca sığıntı detay.

Bir edime sığdırdığım kırıntıların peşinde koca bir kuş sürüsü. Neye delalet ise neyin inkârı da adsız bir masalın yoldan çıkmış umuduyum...

Misafir düş gezginlerine sesleniyorum her gece rüyamda rast geldiğim yoksa gerçek dünyanın tanrıçaları kadar bilinmez pervazına konmuş adsız ve sessiz bir nota mı hiçbir şarkıda hiçbir makama tekabül etmezken... Belki de ansızlığımdır ya da aykırı mizacımın üstgeçidinde yoldan çıkmış hangi simge ise.

Sormadan cevabına rast geldiğim, milyonlarca çoktan seçmeli soru kadar münafık imgelere isyanım ve

iki yakam bir türlü bir araya gelmezken, ölüme attığımız çalımlara sitem eden kalkanlarımız mı korunduğumuza dair geliştirdiğimiz inancın hangi menkıbesi ise konuşlanan.

Adsız kıtalar, kayıp insan izlekleri ve ayrı düşmüş sevdalar kadar yoldan çıkmışlığımıza rast gelen kaderin tevaful bildiği yalnızlığımız kadar üstü örtülü. Belli ki zorumuz var hayatla yoksa hayat mıdır bu denli isyan yüklü de biz faniler her nasılsa peşin hükümlü zihniyetlerimizi peşkeş çekiyoruz asi dalgalara ve her nasılsa onca git-gelle iştiğal edip anlam yüklüyoruz sırdaş ya da muhalif dirayetsizliğimize rest çeken münafık önyargılara.

Kırılgan çiçeklerin boynu bükük hem de ezelden.

Gölgelenmiş sevgiler kirini atmamakla meşgul asalet yoksunu fani yolsuzluklara denk düşüp de bir köşede sessizliğe bürünmüş belki de yoksunluğumuzun tutanağında nakşetmekte tüm asılsız öngörüler. Bir daldan diğerine seğırtten şu bakir rüzgâr kadar mı edepsiz yoksa mahrem düşler belli ki istifli hakkaniyetsizlikler ile boğuşmaya mecalimiz kalmasa da yel değirmenleri her daim birincil düşmanımız bir o kadar anlamsızlık ile muhatap olup dirayetimizin sınıandığı.

Sığınaklarımız kısılacında sığıntı mizaçlarımızın. Sirayet eden doyumsuzluklarla yüklü benlikler ve yeri gelmişken çalıntı mutlulukların adsız yankılarına döşediğimiz beşi bir yerde sevinçler. Güruhların istila ettiği izleklerdeki tüm kayıtsızlığımıza rest çekip konuştuğumuz gönül odalarımızın sağdıca kadar azıcık sevgi kırıntısı dost bildiğimiz gölgelerin. Sevdikçe çoğaldığımız ve ihanete uğradıkça öldüğümüz yetmedi öldürdüğümüz üç beş sefil ve kendini bilmez ardıç kuşu.

Sükûnetin sesi kadar mı kulak tırmalamakta tepkisizlik belli ki isyanımız pekiştirmekte hüznün zerreciklerini üstelik eşkâlini bilmediğimiz kayıpların girdabında varlığımız ile tezat iken evren ve yoldaşları, esir pazarına düşmüş vicdanları destur bilip her uzaklaştığımız köşe başı ve eninde sonunda çıkmaz sokağın rahmetine sığınıp kabuğumuza sığıdığımız ve kaybettiğimiz umutlarımız en az patavatsız yarınlarımızı kaybetmemek adına istila ettiğimiz düş bahçelerinde ektiğimiz tohumların nezdinde, beklentilerimiz ile arz-ı endam ettiğimiz her gün dönümü.

Sevmek bir niyaz mı yoksa ruhlarımızı daha da yorgun kılan bir davranış güçlüğü mü de bu denli hicap yüklüüz. Üstelik sıkıntı ve hüznü dahi gölgede bırakan ve fersah fersah aşan bir yorgunluk...

Hangi gölgeli fasıl ise rast geldiğimiz ve hangi güdümlü yolculuk ise muaf tutulduğumuz: Boydan boya seriliyiz demek ki gönül bahçesinde, bir ölünün ardından tuttuğumuz yastan da fazla üstelik yaşarken yitip gidenlerin arkasından okuduğumuz surelere sığdıramadığımız...

Her şeyden bıkmak müstahakken sevmekten nasıl muzdarip olunabilmekte üstelik ömrü ve bireyi payidar kılacak kadar güçlü bir mefhum iken sevgi denen. Sevmek kadar eşsiz ve nefret kadar yıpratıcı

yine de insanlığımızın sınındığı her saniye ve maneviyatın tecelli ettiği o boyunduruğu bir şekilde görmezden gelmek gibi bir gaflette bulunurken.

Kaybolan bir gün daha ve kayıp bir insan en az benlik kadar hele ki kendimize dahi ait değilken neyin derdidir de iştigal ettiğimiz, sahiplenmekteyiz boyutsuzluğunu hayat denen sürecin.

“Gerçek addedilen yoksa yaşamadığımız bir ömrün küpeştesinde rast geldiğimiz o sanrı mıdır, bunca zaman yaşayıp da hiç yaşamadığımızı kani olduğumuz belki de hiç düşünmeksizin ne çok düşündüğümüz.”(Alıntı)

Devinen sarkacın her izdüşümünde rast gelmek bilinmeze ve istila dilen ruhlarımız hak görmekte asılsızlığını suretlerin. Kıyarken birbirimize ve kaybolurken günden geceye ne çok ceberut gölge, hak bilmez ve isyan döşenmiş üstelik pervasızca ve asılsızca.

Satırların arasında kaybolmanın verdiği o huşu ile sığınak bellediğim bir kitabım şu cümlesi belki de özetlemekte tüm varsayımları:

“Hayat, bir ünlemlerle bir soru arasındaki tereddüttür. Şüphenin içinde ise bir son nokta vardır.”(Alıntı)

Vasıflarımız ile biçimlendirildiğimiz ya da biçimlendirdiğimize kani olduğumuz tüm çekinceleri bertaraf edip ardına saklandığımız maskelere ihanet kadar yorucu olsa da gerçekler, boyutsuzluğumuzun mihrabında bir kez düşmüşken yolumuz sevgiye değmez mi hayat var oluşumuzun tecellisinde baş koymuşken umuda ve aşka...